NN 49/2019 (15.5.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-173/19-7 od 21. ožujka 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

960

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Senke Orlić-Zaninović predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Marine Kosović Marković te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koji zastupa Irena Brezovački, dipl. iur., na temelju generalne punomoći, broj: SU-511/2013, protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/II-344-03/18-11/748, urbroj: 376-10-19-16 od 24. siječnja 2019., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Ogulina po opunomoćeniku Dejanu Španoviću, odvjetniku u Zagrebu, Trnjanska cesta 59, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj dana 21. ožujka 2019.

presudio je

I. Tužbeni zahtjev se odbija i potvrđuje rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/II-344-03/18-11/748, urbroj: 376-10-19-16 od 24. siječnja 2019.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, da zainteresiranoj osobi Općini Ston, Trg kralja Tomislava 1, Ston, naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem je utvrđeno da je tužitelj Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Ogulina i da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama na području Grada Ogulina te mu je utvrđena obveza plaćanja naknade za pravo puta od 15. siječnja 2019. nadalje, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva Grada Ogulina, ako je do uknjižbe došlo nakon 15. siječnja 2019.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu u kojoj opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe. Ističe da je tuženik zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta na nerazvrstanim cestama i to na česticama za koje je tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da je doista bila riječ o nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada. Mišljenja je da je neophodno nedvojbeno utvrditi nalaze li se doista navedene čestice koje Grad prezentira kao nerazvrstane u toj kategoriji. Tvrdi da tuženik izvodi zaključak o nerazvrstanim cestama na području Grada isključivo na temelju dostavljene potvrde u kojoj je Grad popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste, koje se nalaze u njegovom isključivom vlasništvu. Smatra da navedena potvrda ne predstavlja dostatan dokaz nedvojbenog utvrđenja da te nekretnine doista predstavljaju nerazvrstane ceste. Zaključuje da je Grad trebao uskladiti stvarno stanje sa zemljišnoknjižnim, a prethodno obaviti potrebne izmjere sve u skladu s člankom 224. Zakona o zemljišnim knjigama pa, kako se odluka tuženika temelji na neprovjerenom dokazu, povrijeđeno je načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. zakona o općem upravnom postupku. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti tuženikovo rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je neosnovan prigovor tužitelja da je potvrda izdana na temelju podataka iz službenih evidencija, kao i da su sve nerazvrstane ceste u toj potvrdi u zemljišnoj knjizi nadležnog suda evidentirane kao opće dobro javne ceste i da ih je tuženik prihvatio kao nekretnine u vlasništvu zainteresirane osobe. Poziva se na ovosudne sudske presude u kojim je kao neosnovan ocijenjen identični prigovor tužitelja. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.